

Ser aldeles nya
Och nöjsamma Kjarlefs-

W i s d r,

Den Första:

Selinde min farväl &c.

Den Andra:

Skönsta Iris sad Eliander &c.

Sjung. som: Hos mig Sjelf har jag beslutit &c.

Den Tredje:

Herdinna Skön hör hwad &c.

Den Fjerde:

Du lilla Gud som hjertat berör &c.

Den Femte:

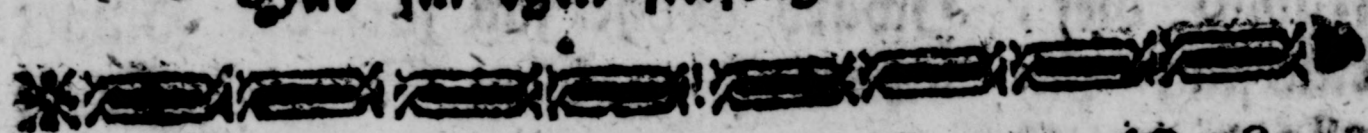
Ud! Oddet är en fastlig

Björn &c.

Den Sjette:

Skatan sitter på Riksfotorn &c.

Har sin egen sielfstagen Melodie.

Utses tryckt hos Ernst Peter Sundqvist i Bor-

Exemplaret kostar 9 r. sk.

Selinde min farväl! Haf tack för hvarje dag, Gått dock ej din trogna träl, Som ej war dig i lag. Jag önskar dig ändå allt godt, det är nu skett som alla spår, Jag finner at din kärleks brund, förkälrad är i grund.

2. Det trodde intet jag, Om tijo mia det sagt Men nu så är det ditt behag, och står u- ri din makt, Du må self göra hwad du will Jag lägger hwarken från ell' til Så må du intet kolla mig Ero dn det wisserlig.

3. Ack! hwad för kärlek stor, Til hagen fåga- tar jag, Och under detta of Gårser man lyca- kans lag, Ack! trösta den, som är upstånd, Af kärleks-lågan bitrigt bränd, Han har sin lycka slagit full, Til dess han läggs i mull.

4. Så blifwer lockan förspild, Utas ungbrä- dig hast, Men Gud som är stads god och mild, Årsknar ej den last, Som skjer uti de unga- års Med swaghet af et menlöst fähr, jag wet det ej tilräknas kan; Ty Gud är god försann.

5. Jag önskar dig ändå allt godt, Hvars håg är nu ifrån mig wänd, At du må städse finna håg Til en som kallas wän. At kärlek må tilwäpa så, Och efter lifwet flytta så, jag menar til Gud som är war Far Han lefwer än i dag.

6. Så har Gud altid gjort, Allt se'n jag slapad bles, Hvars godhet jag förspott Hwatt kläckslag och hwatt steg; Men Gud som Papre alla djur, Och parat efter sin natur, Han lät ej Adam ensam gå, Nog kan jag Glückor få.

Den

Den Andra:

Skjönsta Iris sad Eliander, du har gjort mig til en Glas, Dina ögons diamant- ter, har min frihet taflar af, Ack! hur är det kånaste prägrigt; Ty min Iris är min wack, Ack! hur är det wälde mäktigt Som är i en Skönhet lagt ::

2. Adla wäld och liufwa bödda, Kära fäts- erar äbla twång, Skönt i wil min frihet möds- da, är mig ej den tiden lång, Jag wil nöjd de bojer bära, om jag må ehr fänge bli, al- drig wil jag mer begjära, aldrig wil jag wa- ra fri ::

3. Starke Rjön som ehr berömma utaf fräjd och manna wet, Kunnen i det wälde glömma, som ehr Moses en gång gjedt, Kan en bräcklig Skönhets stråla, Dämpa eders grum- ma mod; Wil jag dock den tjensten råla Och ehr kärlek hålla god ::

4. Hör min Flicka se'n ditt Sinne, Mig en stadig wänskap Swor, bör hon hafwa uti min- ne, At en Fästmöds plikt är stor, Ingen ting får hon besluta, Förr hon sådt Sin fästmans Ja, Ja Jag bör min rätt änjuta litet lydnad af mig ha ::

5. Ack! hur kan du det begära; Ty jag är i wanan än, at ta mot beröm och ähra, bö- ner löften af min wän, wänner funna det ej lida, Deras kärlek är den lag, Som bör båg- ges plikt ålyda, Til hvars annars döde dag ::

6. Nej min hustru war så nådig, och be- ränk at jag är man; Hon är alt för öfwer- nådig, Det står ej en Qwinna an, Jag är Herre af naturen, Jag är hustru jag är Kar;
Dopo

Pappegoja sitter i buren, Du äst nu i mitt förvar :::

7. Si så går det se'n man gifwit, Sig en gång i manna värld, Den som förr har dyrt kad blifwit, är nu under trældom Sald, Här lig ting at såleds byta, Den som nyss som fånge bad, Kan nu likt et Lejon ryta, Sen han nådt Sin önskans grad :::

8. Glickor rådens denna fara, tro mig när en Ungkarl ber, at han skal ehr träl så wata, nämner Sig, men menar ehr, Eiten tid at fånge hera, Får at ewigt Herre bli, är en konst Som kunnat reta, tusend in i Glasweri :::

Den Tredje:

Serdinna Skjön hör hwad jag dig Ödmijast bedja må, Hwad då? Åt! Iac jag lof at följa dig, Kan jag din gunst ändå, Pågå på, Ej någon tror långt mindre wet, Hur högt jag älskar dej Nej sej? Wil du bli min och jag bli din, Åt! Skönsta swara mej Åt nej, Fall, lall, &c.

2. Wil du nu ej beweka dig, när jag Så ödmijast ber, Jag leer, Mitt hjerta Som bedröfwadt är, För du i jämmer ner, Jag ser, Du seer men Såd när wil du dock, En gång förbarmadig, Aldrig, Skal jag så tröstlös från dig gå, Wil du ej höra mig, Åt tig; Fall, lall, &c.

3. Jag kan ej längre hårda ut Din ord at höra på, Tänk på; Jag går min wäg ty jag hos dig Allsintet kan förstå, Gå, gå, Så binder jag dig fara wäl Och kommer ej igen, Min wän, Men så när du mig hatar förest, Kan du wäl älska se'n, Ja men. Fall, lall, &c.

4. Nå

4. Nå ldt så. Skje så willem wi Uprätta et förbund, I grund, Nu berg och dalar frögda sig At jag dig äga får, Mång åhr; Men hör du Coridon Hwad hörde jag af dig? Af mig, Du går i andra skogar inn och tråder mång will stig; Aldrig. Fall, lall &c.

5. Jag stod en gång uti en wad, och lönligt Säg uppå, Hwad då? Hur du i dansen swinga dig och hwem du samtog då, tänk på, Så wil jag aldrig nämna mer i werlden älska dig, ldt bli, Det fins wäl en så god som du, ja om det wore tre, Jag de. Fall lall &c.

Den Fjerde:

Du, lilla Gud, som hjertat bryr, Du wet at jag är får, Säg hwartör Cephis från mig flyr. Män hon ej trogen är, Hon drifwer sina får i bet Der andra Herdar går, Hon älskar ej den enslighet, Der ädla nöien rår.

2. I går satt hon wid denna Ek, och swor wid skogens Gud, At hon förutan minsta swel, Skull bli min lilla brud, Ett pant deraf en frants hon gaf, Den jag på hatten såst, Jag swor at jag intil min graf, Skull älska Cephis måst.

3. I dag har hon ut hyddan gått, Och följt en Damon åt, Af honom twenne Lamb hon fått, Män han för gåtwer wårskap ger, Män löften blott är ord, Jag gaf mig self, war det ej mer, An hela Damons hiord.

4. Så far då öma kärlek bort, Med ihennas falska wän, När tro och wårskap är förlou, Wi skul' jag älska den, Du ödemark jag jag

jag wäljer dig, Det aldrig män ska war, Jag
håldre för med wildjur frig, An frid med falsk-
het har.

Swär från Cephis.

Ach! Herde gwalljer du dig så Hwem är som
tvingar mig, I ödemarken ensam gå, Och
så förslömma mig, Kan du wäl ta den kär-
leks-pant, De Lamb mig Damon gett, Nej
dermed han ej mera want, än at han blott
mig sett.

2. De lösten jag wid Eken gaf, I går till
Kogens Gud, den ed jag swor, at til min graf,
Wll dig en liten brud, Den kan af mig ej rpg-
gas mer, Mitt hjerta har du fått Hwad ska
dar det mig Damon ser, Och talar med mig
blätt.

3. Så lef då stadigt i din tro, Emot din
lilla brud, Hos mig kan ingen falskhet bo, Du
siell den lilla Gud; Som eid i våra hjertan
ger, Har rånt min låga så, At den kan aldrig
stockna mer, Ej heller Damon rå.

Den Semte:

I.

Ach! Döden är en sällig Björn,
Han fordrar lifwet hwarje tima,
En Telling och en stolter Öhren,

I Lusten der Han borde swinga.
Naturen frucktar för des Sag:

Men Bacchus skrattar så gldr och jag :
2. Men

Men til exempel om så Hier.^{2.}

At jag får stämning ifrån Döden,
Min Liss Kewers förfluten är,

Och flut på mina glada öden
Så må det hända som det will,
Men förr jag somnar in, så drick mig till.

3.
Så skal jag ställa an min färd
At bara Björnar skal mig bära,
En Björn har jag til Wän och Wärd,
Och andra Björnar bo mig nära,
Kom Björnar, kom i tripp och traf
Men Bacchus bara skal, min sorge-staf.

Den Sjette:

I.

Skatan sitter på Sprö-torn,
Och Gåsen läggs i en gryta:
Och den som har sitt hjerte-torn,
Behöfwer därmed ej skyta.

2.
Lilla Wänn, kom tag i ring,
Och dansa gälfwet i splitter:
Gör intet narr af hjert-sking;
Jag känner bäst hwar det sitters.

3.
Hjß up segel, nu ha wi wind,
Jag wägar altid på Putan:
Hwar tar sin, så tar jag min,
Och stackar den, som blir atan.

4. Säf

4
Safret smällar och Skeppet far;
Från Götheborg til China:
Och den sin Wägn i tankar har,
Kan intet rafa och flina.

5.
Fogelen sjunger i grönan lund,
Och qwisten börjar at bära:
Jag tänker på hwar rolig stund,
Som jag lär så med min Färd!

6.
Sätt dig neder i bara snö,
Så fryser du ej om pannan:
Och om min Angel ej wore så skön,
Så toge jag säkert en annan.

